

LA TUIES

—Vaja, 'et sembla que hi ha dret a què una noia com jo es queda per vestir sants?

—Naturalment, a tu t'agradaria més despullar dimonis!

AQUEST NÚMERO HA
ESTAT VISAT PER LA
: CENSURA MILITAR :

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en los encargos

LA COLUMNA DE SOCORRO

O EL MAYOR MONSTRUO LOS CELOS

La heroína de la presente historia, más verídica que una información de la *United Press*, se llamaba Socorro Siva y era más celosa que un empleado de Aduanas (que es lo más celoso que darse pueda). Estaba casada con don Castor Nudado, fabricante de pimientos en lata y socio del Ateneo. A propósito: ¿cuál es el gas que produce menos luz? El gas-zapo. ¿Y cuál es el can de las niñas inocentes? El can-dor. ¿Y los barcos más pobres? Los blandros, que siempre están a dos velas.

¿Cuál es el colmo de un telegrafista? Estarse ahogando y no tener nadie que le eche un cable. ¿Y el de un médico? Curar un jamón. ¿Y el de la paciencia? Aguantar un discurso de Melquiades. Bueno, esto no es un colmo, pero es una verdad más grande que la cabeza de Pich. ¿Que no hablo más de Socorro? Tampoco se habla ya del decreto sensacional, y todos tan conformes.

Bueno, pues, Socorro, además de celosa, era más caprichosa que una cabra silvestre. ¡Eh, qué comparación más poética! Ahora viene lo bueno. ¿A que no caéis por qué han destituido al jefe de la guardia urbana de Madrid? Porque era un Camarero que no servía. No lo vayáis ahora a contar como vuestro, que yo me lo he apropiado de un picador de toros que se llama Celedonio Toste, *El Formalito*. Yo no sé si le conocéis, pero cuando pica, lo hace tan bien que le viene a uno agua a la boca. ¡Hay que ver lo que pica Toste!

Es claro que ahora diréis vosotros: ¿Y el cuento? Esperaos, que cuando ya os hayáis desmayado de tanto oír chistes malos os llevaré al lugar del suceso, o sea a la casa de Socorro, en cuyo

benéfico establecimiento —disimulad, que con eso de la casa de Socorro y el lugar del suceso pensaba que estaba escribiendo un atropello para *El Eco de la Selva*, rotativo de vía estrecha que aparecerá diariamente cada día que haya sopa, en cuanto esto se remedie—se desarrolla lo más importante de esta historia.

Ya estamos en la casa de Socorro. Encima de una camilla — porque en todas las casas de Socorro hay una camilla — dormita la tierna Lolín, una hija de los cónyuges. Esta camilla, como habréis adivinado, es una cama pequeña, de latón, con un mosquitero. ¿El colmo de un brasileño? Tener la voz argentina. Socorro está muy preocupada. Por la mañana, haciendo la limpieza del salón, ha encontrado debajo de una columna de mayólica una cartita dirigida a su marido, que dice así:

«Querido Castor: He arreglado el asunto de Lulú por cien pesetas. Llegará mañana a las siete. Tu afectísimo amigo, León Hino.»

—¡Ah! ¡El infame! —exclama Socorro. —¡Mi marido me engaña! ¡Sinvergüenza! ¡Mal padre!

Y en este momento aparece don Castor Nudado con una linda perrita faldera.

—Mira, Socorro, qué traigo... Hacía días que me habías pedido que te comprara una perrita... Aquí la tienes. Veinte duros me ha costado, bien enseñada. ¡Lulú! ¡Lulú! ¡No saltes tanto, que me mancharás!

Y ya tienen ustedes explicado lo de la columna de Socorro. ¡Ah! Antes de que se me olvide. ¿El colmo de un farmacéutico? Tener una señora *sosa* y *potasa* que le haga tragar mucha *quina*. Recaditos a la Amaya, el tormento de Aldaz.

RUFASTA

La manga de Riego

A don Juan Riego, acreditado fabricante de caramelos de la calle de Sacudesacos, le robaron ayer una manga de la americana que su señora le había descosido con aquel cariño para cambiarle el forro.

Alarma y Carreras

Dos sujetos llamados Felipe Alarma y Manuel Carreras promovieron anoche un fenomenal escándalo en un bar de la calle de San Pablo, discutiendo si Paco Morano lo hace mejor que Pepe Marqués y si Victoriano Benedicto tiene derecho a que se le llame «El Lope de Vega del siglo XX».

La oportuna intervención de un emboscado municipal, que ahora hace de urbano, evitó que la cosa pasara a mayores.

Notas de Sociedad

Cambio de aires

Por no probarles los aires locales, han salido a veranear instalándose en la hermosa granja «La Modelo», los ex-alcaldes, ex-secretarios y ex-concejales de varias poblaciones españolas.

Natalicio

Por una distracción en las labores propias de su sexo, ha dado a luz un robusto infante la bellísima señorita Conchita la Cubana, educanda de la acreditadísima Academia que en nuestra ciudad tiene establecida doña Paulita Pamias.

Con tan fausto motivo se están organizando grandes festejos para el bautizo, habiéndose ofrecido una gratificación a la persona que presente el papá de la criatura, pues resulta que se ha extrañado.

GORV

ANUNCIOS

VENTAS

Vendo barata una sortija de diamantes que eran de amantes de una tía. De una hermana de mi madre que murió en estado de santidad. Dirigirse calle del Aceite, número 236.

MARCOS

para poner en ellos billetes alemanes y

CORONAS

mortuorias para los que se suiciden por haber comprado moneda extranjera

Se venden a precios económicos

Razón: LA RETAGUARDIA
n.º 0000000000 1/2

Correspondencia particular de «La Retaguardia»

Aki Lino.—No, señor: Vitivinícola no tiene nada que ver con Vitigudino.

Romántica.—No, señorita: Rufasta es completamente honesto y no admite nada más que con la propia.

Una cinematografista.—La película por que nos pregunta se representa cada noche en todos los hoteles amueblados de Barcelona.

Erudito.—Escandinavo es una palabra que quiere decir hombre del Norte y su origen se remonta al siglo XII. Cuentan que un hombre llamado Julio Nabo, llegó una noche a una posada propiedad de un italiano, acompañado de un perrito danés. Un pasajero, al ver el perro preguntó: —¿De quién es este animal tan hermoso? Y el posadero respondió: *Es can di nabo*. Y ahí tiene usted como a un danés lo llamaron una vez sueco.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

Rivalitats de l'ofici

Al carrer de l'Unió, al costat de la font, la porta vidriada d'una escaleta d'aquelles que condueixen a una mena de xalet-refugi del *corrido* que no té senyora, indica l'emplaçament d'un establiment galant, obert, com les farmàcies, nit i dia. Allí, una matrona cubana, morena i sensual, regenta l'indústria com podria estar al cuidado d'una vaqueria, d'un betes i fils o d'un estanc.

Mamà M.rc.d.s, com l'anomenem nosaltres en l'intimitat, té l'orgull de la professió. Aquest orgull fou palesat no fa gaire temps en el silenci recollit del menjador, mentre una noia feia ganxet, una altra llegia el *Nuevo Mundo* i dues vicioses s'entretenien en fer-se petons i pessigollejar-se mutuament.

Feia pocs dies que una esquadra anglesa havia visitat el nostre port. Com és natural, l'indústria de l'amor, una indústria que consisteix en treballar amb el va-i-ve del teler català, assolí, durant l'estada dels Jims i dels Johns, una esplendidesa sols comparable a la dels fabricants de Terrassa durant la guerra. I les respectives mestresses, sa-

tisfetes, contaven a qui volia sentir-les l'intensificació de producció que les nenes havien tingut de realitzar per a contentar a tothom i no fer esperar gaire.

Això es comentava al menjador, presidit per Mamà M.rc.d.s, que escoltava les converses sense dir mot. Mes quan ja cadascú havia dit la seva, ella, l'experta mestressa, cregué necessari fer una aclaració final per demostrar un cop més el crèdit de la seva indústria.

— Si, si, diguin el que vulguin les altres, però vostè que és periodista pot posar a *LA TUIES* que aquí va venir l'almirall!

I ens mostrà, plena de satisfacció, una lletra de regreiments que, abans de sortir l'esquadra, li havia remès, en un castellà quasi correcte, el comodor, encantat de Barcelona, arxiu de la cortesia i de les noies complacents.

La còmoda professió

Quan l'An.f.s R..r. no feia encara d'home seri — i d'això han passat ja bastants anys —, una nit acabà una de les seves peculiars *juergas* anant a parar, amb tres o quatre companys més, a la Delegació de les Dressanes.

— A veure — digué el comissari —. Vingui, que prestarà declaració. Com se diu vostè?

— An.f.s R..r.

— Edat?

— Vint-i-dos anys.

— Estat?

— Solter.

— Professió?

— Què vol per postres el senyoret: una poma, una toronja, una...?

— Mira, Ramoneta, porta el que vulguis, mentre no sigui aquell plàtano que fa quinze dies que tens a la cuina.

En R.r. es quadrà com pogué, amb la turca que portava, i, tot seriós, respongué:

— Tinc un pare que té molts diners.

L'influència de la literatura

Hi han senyors que quan van a visitar una senyora de preu es fan tocar un disc de gramòfon, altres que li pregunten d'on és i quan va néixer, altres quant temps fa que fa *allò*, altres, finalment, que acostumen ésser els més austers, es complauen en escoltar amb tots els pels i senyals l'història de la seva primera caiguda.

D'aquestes es el senyor J.n., financier i conseller de varies mestresses de Barcelona. Una nit conegué al *recó dels sospirs* una xicota sencilleta, modesta, a penes pintada i amb una cara de fava que entendria el cor d'un pistoler.

— I com és que tu, que sembles tan bona, et vas llençar al camí de la perdició?

La xicota, que s'estava despullant, maquinalment, amb l'aire d'avorriments característic en aquesta mena de dones, li respongué amb tota la naturalitat:

— Perquè vaig estar dos anys llegint *La Novela Corta*...

La mort de «Color»

Ha mort *Color*. L'alcalí de la galanteria, la quin-

taessència de la literatura alegre i refinada desapareix. «*Color, pierde...*» Es en aquests termes que la ploma d'un estimat i respectat company comença l'article d'acomiadament. *Color*, com *Carnaval*, desapareix, encara que aparentment per dues causes ben distintes, per una sola raó: perquè era una revista europea. I és llàstima que els Pirineus, com una muralla de la Xina, ens barrin encara el pas en aquest gènere de literatura, que nosaltres desitjàvem veure arrelar i que no tots els paladars saben degustar. I sempre es lamentable que la copa d'aiguardent venci el vaset menut i flairant del coctel...

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Cercant pis

L'ENRIQUETA, que acabava de convenir amb en Ricard un amistançament a raó de vuitanta naps al mes, cercava pis. Un piset discret, que no hi hagués més que una porta a cada replà, per evitar xafardeixos, que tingués una escala un xic fosca, per a que els veïns no es fixessin amb les visites, i sense portera, sempre molestosa.

Al carrer den Casanova, per fi, descobrí, després de tres setmanes de gestions, un segon pis per vint-i-vuit duros.

— Quines condicions? — interrogà l'Enriqueta al procurador.

— Ja veurà. Tres mesos de dipòsit..

— Està bé.

— Pagament per trimestres avençats...

— No hi ha cap inconvenient.

— Sense dret a rellogar...

— No hi fa res.

— Ah! I l'amo no vol criatures.

— Escolti — digué allavors la xicota. — Així, deu haver-hi aigua calenta tota la nit?

Croquis de ciutat

El pot de confitura

ERA rossa, flexible, enjogassada i bellugadissa com un camp de blat. Havia complert els disset anys i en el cascabelleig del seu viure, turbulent i prematur, havia conegut els més abscondits viaranyes de l'amor, però els seus ulls blaus, serens i tranquils com una nit de lluna, la tornaven innocent com un infantó.

Es deia Carmeta i tenia unes galtones tereses i vermelles com les pomes camosines.

El seu vell, el comte de Bellesguard, la cuidava com una nineta. El pis que li havia posat no era un pis, era un estotx rodejat de jardins al mig dels quals s'amagava vergonyosa la gabieta on tenia empresonat l'alegre i bellugadiç ocelllet. Les habitacions eren totes de tons blau cel i rosa i damunt d'ells la carn divina de la petita Carmeta, de l'encisador bibelot, prenia caients de bombó, de confitura dolça, de melrosada i la seva cabellera, desbordada en una boja cascata, semblava talment de cabell d'àngel.

El vell comte, ja vençut en les batalles de l'amor, perdut el noble gest del home-gall, havia trobat la seva dolçíssima lleminadura en la Carmeta, i n'estava gelós, més que gelós, enfollit del seu petit tresor.

Un dia la bella nineta demanà una pianola al seu protector.

Desig insinuat, il·lusió acomplida.

A l'endemà comparagué davant del xalet un camió feixuc portant la pianola desitjada.

Cinc homes ferrenys, cinc bastaixos ciclòpics, traslladaren l'instrument.

Com qui alça un secall el portaren al saló i el col·locaren sense amoinar-s'hi gaire. El deixaren com qui deixa una cadira auxiliar al mig d'un passadís: si a n'algú li fa nosa, ja la treurà.

— Aí! — va dir la Carmeta entrant al saló quan ja els homes donaven la feina per llesta —. No m'agrada a n'aquí.

— Doncs, on la volia?

— No sél Potser a n'aquell recó.

El que semblava l'encarregat arronsà les enormes espatlles malagradós, com volent dir: «Ui, que està carregada d'orgues aquesta mossa!» i després, adreçant-se a n'els seus homes, els digué:

— Aneu a carregar al magatzem per l'últim volt. S'ha de portar a Mallorca, 364. Allà em trobareu. Afanyeu-vos.

Tragué un caliquenyo, l'encengué, s'apretà la faixa, s'arreglà els pantalons que li penjaven balders entre cames i amb un xic de malhumor botzinà:

— Vostè dirà, noia.

— Faci el favor. El vull a n'aquí, sab?, fent «pendant» amb l'armari...

— Fent què diu?

— Pendant. Vull dir, fent joc amb aquest armari mirall, sab?

El «Sebi» es quedà mirant el mirall com si estés veient visions. Semblava un ensa.

La Carmeta, sense dar-s'en compte, al senyalar el moble havia deixat caure el seu flongíssim kimono i el sedós salt de llit, al mig partí-se pel seu centre, deixava entreveure quasi nua l'esbelta figura del bibelot d'amor, que es reflectia hermosament dins del mirall com una estàtua de carn.

— Posant-lo així, sab?, farà molt...

La Carmeta es quedà erta. Les paraules se li lligaren a la gola i les seves galtetes s'enrogiren com dugues cireres de pastor.

— Aí! Dispensi — féu tota melindrosa i recullint-se el kimono per la cintura —. Com que estava tirada al llit quan vostès han arribat!

El «Sebi» semblava entontit. Palplantat com una creu de terme, no atinava a contestar. La seva figura hercúlia, sapada, armònicament voluminosa, contrastava amb els tons suaus i el moblatge gràcil i refinat del saló.

La Carmeta hagué esment desseguida de la situació anguniosa d'aquell homenàs que per moments anava perdent l'acritud de geste i devenia atreient, simpàtic, i s'el mirà fit a fit amb els seus ulls blaus, amples, clars, subjugadors...

Una idea diabòlica creuà el seu cervellet de pardal enjogassat i un foll desig de sentir-se cruixir entre els braços hercúlis d'aquell home l'esborronà de cap a peus.

Després...

Lo inevitable... I mentre lo inevitable es consumava en la quietut de la cambra...

Uns passos suaus i lleugers cruixiren en el trespol. El comte acabava d'arribar.

Ella sortí tota confosa i desordenada del dormitori, sense saber què fer ni què dir.

El comte somrigué recelós i adoptant una actitud digna i despreciativa, es limità a mormolar:

— Com totes!

Desseguida, rígida, seri, silenciós, s'adreçà a l'alcova i alçà recelós el cortinatge. Darrera la roba vellutada i groixuda aparegueren uns muscles pesants, uns bíceps escandolosos, uns punys formidables, uns ulls penetrants, menaçadors...

El vell pagano quedà lívid sense saber què dir, però sobtadament exclamà, somrient i adreçant-se a la Carmeta:

— Creu, nena, que hauria dit que parlaves amb algú! — I sortí precipitadament del xalet.

RIPALDA

Els talents incompresos

S'HA parlat molt dels articles d'en Cullaré, de les informacions del *Profeta Elias*, de *La Reina Inca* i dels drames del senyor Tuyet; però nosaltres hem descobert un autor incompres que si en lloc de fer de porter d'un music-hall s'hagués fet soci de l'Ateneu, portés berret ample i xalina i es fés amb els de la penya d'en Quimet Borralleres, hauria eclipsat a tots els asos del *regocijo* esmentats més amunt.

Aquest senyor, que fa cuplets i és filòsof, es diu Angel Romeu i és porter del Concert Sevilla. — *Jo* — ens declarava en una recent intervist que tinguérem amb ell, — *he fet un llibre tot sol: sense ortografia ni res per no enganyar a ningú.* El tal llibre es titola *Una de mis debilidades* i és una cosa grossa, com tot lo que ell escriu.

Vegi's, sinó, la mostra:

Començament d'un cuplet titolat *Aviadora*:

Aviadora,
voy por el aire
no tengo miedo
de que me caigues (1).

D'un cuplet titolat *La deshonrada*:

Mi novio era cariñoso
era alegría, placer y amor
era tanto lo que nos quisimos

El gos. — Què mira aquest ximplet? Que no ho veu que a n'aquesta senyora l'acompanyo jo?

que por fin le rendí mi corazón
lo mandaron para Melilla
fué grande nuestra pena y dolor
así que el entró en batalla
que horror una bala lo mató

R.

A mi me llaman deshonrada
la culpa no la tengo yo
la culpa la tiene el sino
la guerra me lo mató

Pobre sino! Morir a Melilla!
També cultiva el senyor Romeu el gènere sicalític. O sinó, vegin:

LA PLAYA

A la playa a descansar
con mi novio yo me fui
haciendome cosquillas
sentada me quede
no me dejaba quieta
no me dejaba en paz
se puso de rodillas
con una barbaridad

I ara! Qui devia ésser, aquesta barbaritat?
Esperint-se perquè no s'ha acabat:

Ardia mi cabeza
y pensaba en gozar
me tiró el de espaldas
con mis ojos vi la mar (2)
y que hermosa alegría (3)
nos llenamos de besos
de placer y excesos
no me quiso levantar
Resultó poca cosa (4)
de la playa descansar
quedamos extasiados
de la extensión del mar (5)
ahora no lo dejo
se podría escapar (6)
con el he de estar junta
y con el me he de casar (7).

Aquest que segueix és digne d'una ègloga de Virgili:

DE VERANEO

Oh, que hermoso día aquel
de veraneo una vez fui
pero que bien estaba allí
pero que buen clima aquel
había una Alameda
viñedos una pradera
riachuelos una huerta
un bosque estaba cerca (8).

- (1) No ens negaran que el consonant fa bonic.
- (2) I les estrelles.
- (3) Es veu que hi han alegries lletges.
- (4) Es veu que la noia en volia més.
- (5) El devia trobar molt ample.
- (6) El mar? I ara!
- (7) Amb qui? Amb el mar?
- (8) Hi havia de tot, vaja.

Cantaba un ruiseñor
 mientras yo me adormecía
 y el cantaba sin parar
 tan hermosa melodía
 las niñas que van al campo
 por saber que son amores
 que miran los pajaritos
 que se unen en los bosques (1).

Bonito fué el despertar
 ver oído el ruiseñor
 yo no hago más que pensar
 que bonito es el amor
 yo también me uniré
 si novio puedo encontrar
 y allí me lo llevaré
 conmigo a veranear (2).

Entonces comprendí
 el bien que yo sentía
 todo era melodía
 de los pájaros de allí (3).

Aquest de l'El gatito
 mereix punt i apart. So-
 bretot, el refrà:

Yo tengo un gatito
 bonito y finito
 tocándole el pelito
 levanta el rabito
 el es muy chiquitito
 le tengo mimadito
 blanquito y negrito (4)
 maula el pobrecito (5)

REFRAN

Miau miau
 miau miau
 miau miau
 miau.

Levanta su patita
 es una monadita
 levanta su cabeza
 con recelo me mira
 si cierra la pezuña
 el me suele arañar
 pero le doy un golpe
 y se pone a maular

Si tengo la comida
 por encima de la mesa
 le miro de reajo
 el baja su cabeza
 pero si me descuido
 por que es casualidad
 no está la tajada
 y le tengo que pegar

Del llibre abans esmentat són els següents pen-
 saments:

1. — No se maree pensando en el pasado, sólo piense que el porvenir es negro.
2. — Cuando se llama a alguien, es que se necesita para algo.
3. — ¿Cuál es la mujer que ha llegado a vieja y ha sido más buena durante la vida?
 La que ha hecho más favores y deja más retoños.
4. — Recoja usted siempre lo que den, que aumentará.
5. — La necesidad que obliga a dejarlo todo, es el hacer de cuerpo.

— Tres dies que dormo a n'aquesta fonda amb la porta de l'habitació oberta, i encara ningú s'ha atrevit a molestar-me! Decididament, canviaré d'hotel.

6. — El sufrimiento más grande es el dolor de vien-
 tre, no circulando la comida.

7. — Todos los seres que maman, mean; los que no
 maman, no mean. (Y el que no llora, no mama).

8. — ¿Por qué mueren los seres? Porque son vivos.

Després del que havem copiat, no dubtem que
 amb el temps el senyor Romeu es farà amic d'en
 Xenius i fins pot ésser sortirà retratat al Nuevo
 Mundo entre l'autor del darrer crim i un estu-
 diante aventajado.

F. AVALL, HARGA.

(1) Sempre és més bonic que veure dos gossos en-
 ganxats per la cua.

(2) Ah, dolentotal!

(3) Si que li va costar enterar-se'n.

(4) Com el paper de fumar, vaja.

(5) Pobre bèstia!

No hi ha que tenir manies

EL senyor Fidel tenia la mania d'ésser perio-
 dista. Havia col·laborat en cinquanta revis-
 tes i revistetes, sense aconseguir mai una
 plaça fixa en cap radacció.

Mes un dia tingué la sort de què un article que
 havia enviat a La Voz de las Batuecas cridés l'aten-
 ció del director del periòdic que, coneixedor dels
 seus desitjos, l'envià a buscar.

— Miri — li digué. — El seu article sobre l'im-
 becilitat dels supersticiosos m'ha agradat i vostè
 queda admès com a redactor. Pot venir des de
 demà.

— Demà mateix?

— Si, senyor... És a dir, no, demà passat, que
 demà es dia tretze i això porta mala astrugancia...

B. ALDUFA

—I si arribes tard a l'oficina de l'Ajuntament, què et passarà?
 —Si, mira, que d'aquí endavant t'hauràs de pagar tu la modista.

El cistell de la cigonya

Alemanya, per si vostès ho ignoren, les criatures no vénen de París. Les criatures les du una cigonya dintre un cistellet de mimbres i així ho expliquen els llibrets per a criatures.

Però, veu's aquí que un dia, la gentil Nora, una xamosa saxona de setze anys, rossa com un fil d'or i vermelleta com una cirera primerenca, educada en les normes més austeres i en la completa ignorància de lo que és allò de veure el món per un forat, se n'anà tota seriosa a la seva mare, i li digué:

— Escolta, mamà: és veritat que els nens petits els porta una cigonya dintre un cistellet?

— És clar, dona!

— Ah, està bé, està bé!

Passaren uns quants dies, i, un matí, a l'aixecar-se, la Nora tornà a preguntar a sa mare:

— De debò les criatures vénen en un cistellet, penjat del bec d'una cigonya?

— Si, dona!

Tornaren a transcorrer uns dies més i altre cop la Nora demanà a l'autora dels seus dies:

— Però, de debò les cigonyes porten les criatures dintre un cistell?

— Si, dona, sí! Però, per què ho preguntes?

— Per res, mamà, per res.

L'endemà, la Nora tornà amb la mateixa cantarella:

— Estàs ben segura, mamà, que les criatures les porten les cigonyes dintre un cistell?

— És clar que sí! Però, per què tanta insistència?

— Per res, per res. Però, tu en tens la seguretat absoluta?

— Ja ho crec!

— Ah! Així estic tranquil! Quin pes m'he tret de damunt!

— Per què?

— Perquè si no fos veritat això que diuen, jo creuria que estic embaraçada!

J. OT FLICK.

ABANS DE L'ENTRENAMENT

— Li adverteixo, senyoreta, que per destre que jugui la raqueta, jo li entro les pilotes.

—Li agrada aquesta orquestra, marquesa?

—Si, sobre tot es nota que el mestre ha de tenir una batuta molt ferma.

El betes i fils galant

LA Mimí, una xicoteta d'aquelles de deixa'm encendre, entrà una tarda a fer compres en una botiga de betes i fils acompanyada de sa respectable mamà, una senyora d'uns seixanta anys, morruda com un empleat gandul i lletja com un pecat mortal.

El dependent, que era un xicot que volia passar-se de galant amb la clientela, acollí a les clientes amb el somris més amable del seu escollit repertori i començà a mostrar cintes, puntes i brodats.

—Quan val el metre d'aquest entredós? — preguntà la Mimí.

I el dependent, tot amable:

— Per vostè, un petó.

— Està bé — respongué la Mimí. — Posi m'en deu metres.

I després, tota resolta:

— Paga, mamà.

P. AS TISSER

—El seu marit, senyora, té molt mala pesa al teler.

—No m'en par-li, doctor, que prou ho havia notat jo que tenia mala pesa.

No hi havia dret

PER si el compte de la modista era massa car i per si li costava masses quartos, l'Enric es va barallar amb la Lluïseta, la seva amiga del cor, amb la qui tingué una escena tan violenta que acabaren a bufa seca.

Al cap de tres dies, el xicot s'ho pensà millor, tornà a casa d'ella i li demanà perdó donant-li mil excuses; mes la noia es mostrà incommovible.

L'entrevista durà llargues hores sense que l'Enric conseguís el perdó desitjat, tenint que sortir després de molt enraonar amb la cua entre cames.

— I doncs? — preguntà la minyona de la Lluïseta quan l'Enric fou fora. — Que no han fet les paus?

— I cal — respongué la xamosa criatura. — Què volies? Que després d'aquelles bofetades encara parés les galtes?

F. O. ROLLA

—Si vostè m'ho permetès, senyoreta, jo l'ensenyaria de nadar.

—Que en sab vostè?

—No, però n'aprendriem tots dos.

ALVOLTANT DEL BRAJER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els **CONTES** propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens envilin i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peïss», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpitt!

Tot són maneres

SI al món hi ha un home presumit, aquest és en Miquel. Cada cop que el topes a la Rambla et conta una nova conquesta femenina. Això sí, ell no s'hi posa per coses de poca importància: quan no és una duquesa, és una princesa rusa arruinada, o una primera actriu, o una ballarina de *rango*.

Malgrat la seva reputació d'enredon, té l'habilitat de rodejar tot el que conta d'un ambient de realitat que a vegades fa rodar el cap. Sab donar-li color, descriu escenes amb els detalls més mínims, pinta de cap a peus tots els encisos, tots els posats, fins el vestuari de les seves imaginàries conquestes, en un mot, conjumina tan bé que hi han cops que, si no fos ell, t'el creuries...

Però l'altre dia, en Miquel anava per la Rambla, de set a nou del vespre, amb una d'aquelles xicotes de deixa'm encendre. Alta, ben formada, riallera, graciosa... Ell, tot orgullós de poder mostrar a la llum pública una peça de convicció de les seves proeses, ens saludà tot tivat.

L'endemà el trobarem.

— És a dir, doncs, Miquel, que aquella d'ahir també...

— Si, home, sí! Peix al cove!

Ens separarem d'ell, que tenia d'anar-la a buscar, i als pocs moments topàrem a un amic de la colla.

— T'ul No ho sabs? Diu que en Miquel s'entén amb aquella noia que acompanyava l'altre dia.

L'amic, escèpticament, s'ens quedà mirant.

— Si, home, sí! — repetirem. — Diu que s'entén amb ella...

— Ca, home, ca! — respongué. — Sabs què és tot això? Molta llengua, vet aquí.

BIT LLETA

□ □ □

Tan carinyosa que era!...

L'ELISABETH està desesperada. El seu marit ha entaulat demanda de divorci i està decidit a sacrificar-ho tot fins aconseguir els seus intents.

La jova i entremaliada casadeta no està disposada a perdre el benestar material que ha lograt al costat del seu marit, i decideix fer una visita a l'advocat d'ell per a que el faci desistir de la seva radicalíssima decissió.

— Per Deu, don Albert, faci el que pugui per convence'l.

— És inútil tot, senyora.

— Però en què es funda per demanar la separació?

L'advocat, de moment, quedà un xic perplexe; després, arrossegant molt les paraules, s'atreví a manifestar:

— Ell apoia la demanda en el *ca-ràc-ter* especial de vostè.

— El meu caràcter? Això és una injustícia, una calúnnia infame! Precisament sóc la dona més carinyosa del món, o si no, preguntí-ho a tots els mateixos amics del meu marit!

K. BRITT.

□ □ □

El cansanci

FEIA quinze dies que el senyor Ramon, ex-comerciant en farina lacteada, retirat dels negocis en acabar-se la guerra, s'havia casat, i ja el pes dels deures matrimonials el preocupava més que els vençiments de fi de mes quan tenia negoci.

I és que don Ramon tenia ja quaranta cinc anys i l'Agneta, la seva dolça costella — d'una dolçor que ja a ell li començava a resultar empalagosa — en tenia només vint-i-tres i s'havia pres el non estat amb una empena fogosa, davant la qual el pobre home veia, de tant en tant, estrellar-se les seves energies.

Quan acabava de sopar, don Ramon es fumava un cigar i es posava a llegir *La Veu*. Començava pel fons, passava a les noves, als successos, als articles d'en Carner, es llegia el fulletó, i finia pels anuncis, l'informació de Madrid i estranger i les esqueles mortuòries.

Un vespre, quan l'home s'extasiava en la lectura d'un article d'en Junoy (no el de la joventut eternal, l'altre) entrà al menjador l'Agneta i tocant-lo suau-ment a l'espatlla li digué:

— Ramonet: anem a dormir?

I el bon home, alçant els seus ulls miops del full de paper blanc, respongué:

— Es aviat, dona. A més, em trobo encara massa cansat.

FI BLÓ

□ □ □

Fieu-vos de l'innocència

DINTRE la cambra de la núvia s'estaven acabant els preparatius: sols mancaven dues hores per a que la mà bondadosa del senyor rector beneís la solennial unió de la Merceneta, la pubilla del Mas de Dalt, amb el Ton, l'hereu de cal forner, un dels xicots més rics i ben plantats d'aquelles encontrades.

— Quina sort que ha tingut la Merceneta! — exclamaven totes les seves amigues. — Perquè la veritat, de partits com el Ton no en corren pel poble.

Sa mare, poc abans de dirigir-se la comitiva a l'església, cridà a la xicota i li digué, molt seriosament:

— Mira, filla meva, tu ignores encara lo que és el llaç del matrimoni, ignores els tràngols que passaràs aquesta nit, quan et quedaràs sola amb el teu marit... L'home, en aquests moments és una fera i no repara en la debilitat de la dona. La meua obligació és prevenir-te perquè no t'espantis i procuris contenir-lo... Tu ets una innocentona... Quan arribi aquell moment, filleta, no t'esveris. Si la primera nit no pot ésser, ja serà l'endemà, i sinó l'altra... Mira, ton pare i jo varem estar quinze dies i, encara, sort vàrem tenir d'això...

I mostrà a la Merceneta un potet de cristall.

— I què és això, mamà? — interrogà la núvia.

— Vaselina. Te la posaré a la maleta de viatge.

La noia, tota decidida i quasi sense donar-se compte de lo que deia, respongué ràpidament:

— Veritat que tinc els nervis molt alterats, doctor?

— Moltíssim; però li aconsello de consultar un especialista un xic més jove que jo.

— No cal, mamà, no! Amb saliva només en Ton i jo en vàrem sortir fàcilment...

BONAPESSA

□ □ □

L'incòmoda posició

UNA tarda es presentà a casa del doctor Matasans una xicota de vint-i-dos anys, bonica com un sol, morena como el pa de crostes i mes apetitosa que un bifteck amb patates.

— Deu lo guard, senyor doctor. Vinc a veure'l perquè fa dies que em trobo malament, no tinc gana, em fluixegen les cames, i fa dos mesos que els pintors no han comparegut per casa, sab?

— Que és casada vostè?

— No, senyor.

— Que té algun amic?

— I ara! Per qui m'ha pres!

El doctor Matasans l'examinà, la mirà, la tornà a mirar i li digué:

— Doncs, vostè, senyoreta, està en estat interessant. No hi ha cap dubte!

— Però si no pot ésser! Escolti, senyor doctor: i això no es pot agafar per contagi, com una malaltia, a la comuna, per exemple?

El doctor somrigué escèpticament:

— Si, senyoreta, pot haver estat així, però molt incòmodament!

D. ISECAT

□ □ □

No ho hauria dit ningú

EN Bernad, l'hereu dels senyors Romaguera, feia dies que anava a cal metge. Res, resultats d'una aventura amorosa que li havia deixat un mal record.

Però el xicot havia pogut amagar la pana a la seva família i deia que allò era de l'estómac. Passaren unes setmanes i quan la laca ja fou curada, el galeno li féu pendre un depuratiu per acabar de destruir els gèrmens que haguessin quedat en la seva sang.

A casa seva el tenien per un bon noi i no maliciaven d'ell. La seva germana, sobretot, el tenia per un angelet.

Una tarda van anar de visita uns parents, entre els que hi havia un senyor molt campetxà i aficionat a fer brometa.

— I el noi, què fa? Com es troba de l'estómac?

— Si, miri. Pobre xicot, tan bona vida que porta i tan bon xicot que és, ara té de pendre un purificant.

— Com? — digué el parent. — És pur-i-fica? Sempre s'en saben de noves en aquest món!

L. APORTA ASTORT

Conte premiat del número passat:

L'amor intel·lectual

Seguim suposant que en Cullaré és al *Brusi*. Vegi's lo que publicava en la seva edició de dimecres passat, a la secció de jutjats:

«Para cazarle, un agente de la autoridad se fingió opositor, presentándose al famoso que le exigió tantas pesetas...»

I dali amb el *famoso*! Què es deuen pensar al *Brusi* que vol dir *famoso*? Si creuran que això ve de *fam*?

D'un anunci de music-hall:
«...reina de los cantos regionales.—Formidables ovaciones a la emperatriz de la rumba movida.»

Això de la *rumba movida* ens ha tocat el cor!

En un teatre del Paral·lel representaven l'altra nit una revista. Una de les figurants que estava entre bastidors i que havia debutat aquell dia es dirigí a una tiple i li digué:

— Escolti: que també sortim nosaltres a la *patiosis*? Fins l'avisador va riure!

D'*El Notí*, sempre amb el *devido respetito*:

«El gobernador ha ordenado la incautación de dichas alubias, que han quedado depositadas en la misma fábrica y ha impuesto al fabricante una multa de 5.000 pesetas.»

Nos vemos privados de dar más detalles a nuestros lectores, porque no hemos merecido del mencionado Círculo una invitación siquiera.»

En què quedem? Era una fàbrica o un Círcol d'ultramarins on hi havien mongetes? I des de quan per a procedir a una incautació s'han de circular invitacions?

D'un article de *La Publicitat*:

«La llengua es mou en el temps, però també es mou i subsisteix en l'espai.»

Y en alguns altres llocs, senyors de l'*Acció Catalana*.

Unes ratlles més avall llegim:

«EL DECRET SABLE. — EL PAGAMENT DEL IMPOSTOS»

El decret-sable? Deu ésser el *decreto sensacional*.

Diu *El Día Gráfico*:

«Ha sido nuevamente detenido, obedeciendo órdenes del jefe superior de policía, J. D. L., que fué detenido por ocupársele un arma sin licencia, y puesto en libertad por el Juzgado, antes, por acuerdo del Comité de huelga.»

No sabíem que els Comitès de vaga poguessin acordar la llibertat d'un detingut.

De *La Prensa*:

«Lo terrible del caso es que, según las notas del doctor Jyld, el número de huevos de esta familia y de otras análogas se eleva a 10.000.»

Deu ésser una família molt nombrosa que tingui tants ous.

Un anunci de *La Vanguardia*:

«Dos jóvenes educados, casarán con señorita...»

Tots dos amb una? Vaja, senyor Godó, que això no està bé.

A les «Marítimas» de *El Día Gráfico* anuncien l'arribada d'un barco procedent de Sabadell.
Quina enveja pels de Terrassa!

Tornem als *famosos* del *Brusi*? Tornem'hi.

Parla d'un timo pel procediment de les misses i acaba dient:

«Se hizo la operación, y cuando ya los dos famosos habían desaparecido, el Sr. Sánchez vió que se lo habían «rifado».»

No n'hi ha prou: ara bé la bona:

«A otro sujeto de la clase de cándidos incoherentes, otros dos ladronazos...»

Això es ésser castiç!

«...y el buen Pablo creyó eran billetes auténticos y legítimos del Banco de España, según le dijeron aquellos famosos...»

Aquest senyor mereix un homenatge per famèlic, oi?

El redactor de jutjats del *Brusi* es una verdadera delícia literària. Mirin loque deia l'altre dia en donar compte de dues detencions per tràfec illegal de cocaïna:

«M. L. M. y R. A. se dedicaban a expender cocaína en los cafés cantantes, cabarets y otros sitios más o menos placenteros...»

Amb més discreció no ho hauria escrit ni la Lliga del Bon Mot.

El Diluvio es queixa de que unes quantes senyores noctàmbules del carrer de la Cadena surtin abans de l'hora i acaba amb aquest parrafet, que no té desperdici:

«Basta para ello obligar a esas desaprensivas mujeres a no salir de su cubil hasta la hora marcada en el reglamento de policía.»

Cubil? Cubil? Home, trobem que això es massa!

— Per Deu, senyor Recolons, col·loqui'm al meu marit.

— No en parlem més, senyora; ja que tant s'hi empenya, siga com siga, jo li col·locaré.

El senyor Vallmitjana ha tornat a estrenar a *Romea*. Els gitanos de Sans, que acudiren en massa a presenciar la primera representació d'una nova obra del seu autor favorit, quedaren defraudats, puix *Don Pau dels Consells* no té res que veure amb la gent de la Creu Coberta. *Don Pau* és un bon senyor que té la mania de donar consells a tothom que no en demana, com altres tenen la d'ésser vegetarians, o de col·leccionar cap-i-cues. I, com és natural, *Don Pau* en surt amb les mans al cap. Tot això descrit amb la innata gràcia d'en Juli, dintre un ambient molt ben trobat i donant al diàleg una propietat i una fluïdesa que feren riure una bona estona a la gent de *Romea*.

L'Aymerich encarnà a meravella el protagonista, secundant-lo molt bé en Barbosa, en Guitart i en Grases. La Xatart molt justa en el seu paper i l'Esperança Ortiz, de tan bonica que la vàrem trobar, ens féu gastar després la plata al «recó dels sospirs». Anem a dir que aquests diners, quan es deixen dintre la butxaca de la senyora Dolors, no ens saben greu, car la Mamà és la dona més simpàtica de Barcelona dintre el ram. Llàstima que no dongui passes com en Foronda!

Amb *El monjo negre* en Jaume Borràs ha debutat al Tivoli. *El Monjo negre* és original d'un tal Pitarra, que sembla que és un xicot que promet. La senyora Fremont estigué superba en el seu paper, resultant un conjunt força agradós, ja que en Jaumet hi està que ni pintat.

I al *Victòria* ens donaren a conèixer *El pecado de Miss Alicia*, opereta d'en Villena i en Sarrià, ai! vull dir Bonanova, que va fer bastanta forrola. *El pecado de Miss Alicia*, com el pecat de totes les misses, és un pecat molt boniquet i que entreté al respectable.

EL NEBOT BATXILLER

—Quin horitzó més hermós, Albert!

—Què vols que et digui: trobo que no es veu gran cosa.

De la vida alegre

RECORDEU aquell adagi que diu: *Ja podeu xiular?*... Doncs bé; el senyor Montero, malgrat les indirectes d'uns i altres, ell va fent i fora, i estrena cosetes que entretenen i distreuen, com ha fet darrerament a l'*Edén*. Els hi asseguro que no ho dic per parlar. Mai m'ha donat per fer comèdies, ni per desfer-ne, mes si els diré que la companyia hi posa el coll i s'en surt bé. L'*elenco* femení segueix tenint per reines a las espatarrants Mary Chelo. Ai, lladres!

Al *Monte-Carlo* ens assabenten que *pronto* serà un fet allò de *La primera aventura*. Per ara la Titinette, l'Enriqueta Fons i la Consol Ferrer són les mestresses de la casa.

El senyor Picher, per ara i com ara, tan trempat al *Pompeia*. Val la pena de visitar-lo.

Sabeu la Francès? Si, eh? Doncs encara ens agrada. Res, una debilitat com una altra. L'Elofranc tan entre-maliada i la Manolita cada dia més maca.

I a Margarideta Vila i la Maria Casanovas fan caure la baba a l'*aglomerado* de l'*Apolo*, on segueixen amb èxit les representacions de la revista *Del Apolo a la Gloria*.

Del *Paralelo a Montmartre* és el títol de la revisteta que presenten al *Folies Bergère*. Està molt bé i s'hi veu la mà d'en Moles. Repetim: Molt bé, Lluisset!

La «Troupe Mundial» i les nenes de la casa? Molt bé, gràcies.

El simpàtic senyor Pepet ha tingut que sofrir una operació, lo que lamentem, i li desitgem una completa i ràpida curació.

La Garden? Ara per ara la *garden* al *Royal*, on també hi ha la Lafuente i la Palay.

La Pepeta Mijares cada dia més bufona i la Raquelme segueix essent el *encanto* i *pesión* d'aquest pobre *cosinet*.

Avui per avui, el *Sevilla* continua essent el temple del gènere flamenc; hi ha lo bo i lo millor. Creguin que cal anar-hi. De bo, al concert, segueix l'Alba (*Nada tiene que ver con el politico*) amb el seu repertori català, la Niña Utrera, que fa d'astre, i la simpàtica baldufa coneguda per Solita.

Per fi s'ha fet la reobertura del *Novelty*. Allí hi trobem la mar de xavaletes conegudes, entre elles, aquella Vines tan barrilaire com assabentada. També hi ha la simpàtica Claver i la Fernandita del Valle, un duetto còmic espatarrant, «Los Reyes». Ells i l'Amàlia Alegria, amb el seu excèntric «Nasim», fan d'aquell lloc l'imperi de la barrila i de la rialla contínua.

Amb nova empresa ha inaugurat la seva tasca el *Moulin Rouge*. Per lo vist volen tirar la casa per la finestra, ja que d'estrella hi ha aquella monada de criatura que es diu Pilar Alemany.

EL COSINET DE LA TUIÉS

LLETRES DE LLOFRIU

Quim E. Lapela. És més gastat que allò de «niña de tus ojos negros». — *Sum Hania*. Anirà, amb catxassa. — *Fib Blada*. Serà publicat perquè esta molt bé. — *Bit Lleta*. Mirarem d'enquibir-li. — *Mar Fega*. És dolent com pell d'exgovernant. — *Vicentet*. Els versos que ens envia romanonegen i no van ni amb crosses. — *Mick E. Leth*. I doncs, senyor Mick E. Leth, que ja no li bufa la musa? Esperem rebre noves seves. — *Borinot Ros*. Lo mateix li dic, *salero* de pebre. Ja sab que aquí és a casa seva. — *Pitt Fluix*. Toquí ferro. — *Pagès Agricol*. De Llofriu, pròpiament de Llofriu no ho és sinó el *nandu*, la *tuiés* va eixir a la llum de la vida a prop de Culera.

ORQUESTRA

JAZZ-BAND

GATZZ - HAARA

Per contractes: JOAN REYNES, Tapineria, 35, 1.er. — Barcelona

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaris Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 48 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes..... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaris Loteria, de 100 fulls, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Talonaris entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedido» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedido» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

L'AS Marquès del Duero i Borrell

AVIAT

GRAN INAUGURACIO

Programa selecte

POMPEYA Tots els dies vodevil.
Exit de Ideal Pastora
Francès, Ana de Lis

Monte - Carlo
Tots els dies
M. CASANOVAS - A. NÁJERA

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hà ha un ELENCO que fa
TRONAR I PLOURE

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE | **Mont d'Or Meublée**

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

Academia DIAZ Y LLANOS

SALVÀ, 28, 1.ª, 1.^a

— ULTIMOS EXITOS —

La cara bonita. — Amor a España. — En un día. — La cruz de brillantes. — ¡Nandu...! — ¡Déjame...! etc.

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La Mundial

Esplaner, 6
BARCELONA

Qui bada ensopega. Sapigueu nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavides per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'haig ensopegat-Lavates per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el quals hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL I SERRA.
Demaneu-lo a tot preu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall
«EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral.
Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.

Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animalets que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsula.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

—Perdoni, senyoreta, no necessita pas un ajudant per aquesta operació?

—Amb molt de gust, però li adverteixo que per certes operacions es necessita molt bon bisturi.